MAKSUD.

Vaatamata sellele, et linn oma ettevõtteist ja kinnisvaradest saab rohkesti tulusid, hangib ta siiski kandvama osa oma sissetulekuid maksude kaudu.

Linna tähtsamaid sissetulekuallikaid on kinnisvaramaks. Seda võetakse elamute puhassissetulekult ja vabrikute, töökodade jt. väärtuselt linnavolikogu poolt seaduse põhjal kindlaks määratud protsentides. 1921. ja 1922. a. tasuti kinnisvaramaksu nende omanike poolt ülesantud tuludelt, pääle kulude maha arvamist 20% suuruses, — 1917. a. linnamaksude seaduse põhjal.

Viimase 10 a. jooksul on kinnisvarasid hinnatud ümber 1922., 1924. ja 1928. aastal. Nende sissetuleku, väärtuse ja arvu tõusu järgi on tõusnud ka kinnisvarade maks. Praegu püsivad kinnisvaramaksu normid on kindlaks määratud linnavolikogu poolt 11. juunil 1928. Kinnisvarade hindamismaksu tasumise tähtaegade (1. pool 15. veebr., II pool 1. augustiks) vastu on majaomanikud avaldanud palveid, kuid linnavalitsus ja eelarvekomisjon palveid läbi arutades ei leidnud võimalikuks vastu tulla neile. Linna eelarveaasta üleviimisega aja pääle 1. aprillist 31. märtsini on eelarveaasta esimesel poolel väljaminekud palju suuremad kui sissetulekud, ning maksutasumise tähtaegade ettepoole-toomine oli hädavajaline linna huvide seisukohalt.

Kinnisvarade hindamismaksust vabastatakse olemasolevate elamute juurde ehitatavad elukorterid või nende osad kolme aasta jooksul, arvates nende valmisehitamise ajast. Seejuures olemasolevad elamud, millele uued korterid või korteriosad juurde ehitatakse, käivad tähendatud kolme aasta jooksul kinnisvarade hindamismaksu alla selles suuruses, mis oli määratud enne uue korteri või selle osa juurdeehitamise algust. Korterid aga, mis eluruumi juurdeehitamise tõttu seisavad kasustamata, vabastatakse kinnisvarade hindamismaksust selle aja eest, millal nad juurdeehituse tõttu olid elamiseks kasustamata.

Teine tähtsam linnamaks on trahterimaks, milline on püsinud stabiilsena alates 1921. aastast. Alkoholiliste jookidega kauplemine restoraanides ja ühingute einelaudades lubati *piirituse ja viinamüügi seadusega 27. IV 1920*, ja Tartus hakati seda õigust tarvitama 16. VI 1920. Kuni 1. I 1929 kuulusid alkoholilised trahterasutised kõik ühte — kõrgemasse järku. Seadusega 10. V 1927 liigitati nad 3 järku, alates 1. I 1929. Seejuures kärbiti II ja III järgu restoraanide õigusi kangete jookide müügi asjus ja linnavolikogu sundmäärusega 11. III 1929 piirati kauplemisaega II järgulistes kuni kella 20. Seeläbi muutusid trahterasutiste teenimisvõimalused halvemaks, sest I liigi trahtereis võis viina müüa lahtiselt, II liigis lahtiselt ja kinniseis pudeleis ja III lii-

Tartu I, lk. 217